

рички, зайчета и лисичета, друго — горе, въ въздуха, отъ бѣли и пѣстри пеперуди. Малко встрани, подъ една кръстатата бука имаше провесена люлка, и Меца канѣше всички да се полюбятъ:

— Малкитѣ безъ пари, голѣмитѣ за една круша!

Ванката се изправи предъ люлката и захапа прѣстче. Меца се ухили:

— Хайде, бабиното, качвай се, ще те полюбятъ за здраве!

— Качвай се! — пошепна му щурчето, — азъ нали съмъ съ тебе!

Приятелитѣ се качиха. Меца люшна люлката силно. Отдолу музикантитѣ по-сладко засвириха. А отъ небето се посипаха сини и сребърни искри. Ванката затвори очи. Усмихна се и се замая отъ люлката и отъ нѣжния хладенъ вѣтрецъ. А щурчето, кацнало на рамото му, шепнѣше:

— Видѣ ли какъвъ панаиръ имаме ний! Какъвъ чудесенъ панаиръ!... Само че ний закъснѣхме...

— Бате, закъснѣхме!... Ставай, че закъснѣхме за панаира! — извика нѣкой до ухото на Ванката.

Той отвори очи. Катето го дърпаше за ржкава и го караше да стане. Вънъ камбаната биеше, и слънцето грѣеше право въ очитѣ му. Той се поогледа и видѣ че е въ леглото си.

— Не ща, Кате! — отвърна Ванката. — По-хубавъ отъ тоя панаиръ, дето ме води щурчето — нѣма!

К. Константиновъ

